मयापहृते पश्चात् त्वमेनं ब्राह्मणं भक्षय। सो ऽब्रवीत्। कदाचिदयं ब्राह्मणो गोशब्देन बुध्येत। तदानर्थको ऽयं ममारम्भः स्यात्। चौरो ऽप्यब्रवीत्। तवापि यदि भक्षणायोपस्थितस्यान्तर एको ऽप्यन्तरायः स्यात्। तदाहमपि न शक्नोमि गोयुगमपहर्तुं। अतः प्रथमं मयापहृते गोयुगे पश्चात् त्वया ब्राह्मणो भक्षयितव्यः। इत्थं चाहमहमिकया ५ तयोर्विवदतोः समुत्पन्ने द्वैधे प्रतिरववशाद्ब्राह्मणो जजागार। अथ तं चौरो ऽब्रवीत्। ब्राह्मण त्वामेवायं राक्षसो भक्षयितुमिच्छति। राक्षसो ऽप्याह। ब्राह्मण चौरो ऽयं गोयुगं ते पहर्तुमिच्छति। एवं श्रुत्वोत्थाय ब्राह्मणः सावधानो भूत्वेष्टदेवतामन्त्राध्यायिनात्मानं रक्षसाडुडूर्ण लगुडेन चौराद्गोयुगं ररक्ष। अतो ऽहं ब्रवीमि। १०

शत्रवो ऽपि हितायैव विवदन्तः परस्परं।
चौरेण जीवितं दत्तं राक्षसेण तु गोयुगं ॥१९९॥

अथ तस्य वचनमवधार्यारिमर्दनः पुनरपि प्राकारकर्णमपृच्छत्। कथय किमत्र मन्यते भवान्। सो ऽब्रवीत्। देव अबध्य एवायं। यतो रक्षितेनानेन कदाचित् परस्परप्रीत्या कालः सुखेन गच्छति। १५ उक्तं च।

परस्परस्य मर्माणि ये न रक्षन्ति जन्तवः।
त एव निधनं यान्ति वल्मीकोदरसर्पवत् ॥२००॥

अरिमर्दनो ऽब्रवीत्। कथमेतत्। प्राकारकर्णः कथयति। अस्ति कथा कस्मिंश्चिन्नगरे देवशक्तिर्नाम राजा। तस्य च पुत्रो जठरवल्मीकाश्रये ॥१०॥ णोरगेण प्रतिदिनं प्रत्यङ्गं क्षीयते। अनेकोपकारैः सद्वैद्यैः सच्छास्त्रोपदिष्टौषधयुक्त्यापि चिकित्स्यमाणो न स्वास्थ्यमाप्नोति। अथासौ राजपुत्रो निर्वेदाद्देशान्तरं गतः। कस्मिंश्चिन्नगरे भिक्षाटनं कृत्वा महति देवालये कालं यापयति। अथ तस्मिन्नगरे बलिर्नाम राजास्ति। तस्य च द्वे दुहितरौ यौवनस्थे तिष्ठतः। ते च प्रतिदिवसमदित्योदये पितुः पा २५